

Leikið í!

Fyriradagin kom eg fram á eina grein á Politiken. Hon gjørdi greitt, at hvørt einasta døgn verður "leik" tummilin á Facebook nýttur 3,2 milliardir ferðir. Tað er tað sama, sum 133 milliónir ferðir um tíman ella 2,2 milliónir ferðir um minuttin - tað gevur 37.037 likes um sekundið.

Men hvat merkja hesi "leik'sini" í grundini? Føra vit tað yvir vanliga lívið, so kann tað kanska samanberast við at geva fólki rós, at geva teimum viðurkenning, at geva til kennar, at vit varnast tey, og at vit virða tey og tað, tey siga ella gera. At "lika er ein vinarlig gerð.

Tað er jú fantastiskt, at tað eru 37.037 fólki, sum hvørt einasta sekund halda okkurt vera vert at viðurkenna. Tað vísir, at vit onkursvegna brýggja okkum um hvønnannan. Í øllum førum á netinum.

Men hvussu síggja vit hesi "leik'sini" aftur í gerandisdegnum? Eg skal ikki hugsa meg leingi um, fyrr enn eg komi í tankar um nógv fólki, sum hava gjørt nógv ting, sum eru verd at rósa - bara í dag. Tí tey eru sum tey eru, tí tey gera okkurt gott ella stuttligt - ella tí tey

onkursvegna hava eginleikar, sum eg beundri.

Tað vildi kanska verið overkill, um vit skuldu róst hvørjum øðrum 37.037 ferðir um sekundið í veruliga lívinum. Men eg veit fyri meg, at eg kundi kanska gjørt eitt sindur meiri av tí, enn eg geri.

Viðurkenningin er besta kenningin siga tey, og tað skal í grundini so lítið til, fyri at viðurkenna hvønnannan. Eitt spontant og munnligt "leik" kann gera undurverk.

Og tað er eisini hugvekjandi, at tað øvugta av "like", sambært ensku orðabókini, ikki bara er "dislike", sum er tað mest upplagda - men eisini at vera líkaglaður. Líkasæla er tað øvugta av viðurkenning.

Rósið honum, sum rósið eigur, sigur eitt orðatak. Í nútíðarmálið kunnu vit umseta tað til - at skulu vit føra virtuella upp-peikandi tummilin út í veruliga lívið.

So góðu Ghetto bógvar og góðu lurtarar - viðurkennið hvønnannan, rósið hvørjum øðrum og "leikið" - eisini í veruliga lívinum. Komið og leikið í - tað krevur so lítið, men gevur so nógv!

Synd í kv

Eg haldi tað er synd í kvinnunum í dag, sum skulu royna at líkjast hasum photoshoppaðu kvinnunum vit síggja allastaðni. Slappið av, brúkið heilan og tykkum sjálvar innanífrá, sigur Annika Hoydal

Tað var ein bersøgin Annika Hoydal, sum leygarkvøldið gav nøkur góð ráð til ungar kvinnur í dag, og greiddi frá hvussu hon minnst javnstøðustríðið í 70'unum. - Tað er synd í tykkum kvinnum sum halda, at tit skulu sroyta okkurt inni í bróstini og skera í tykkara kropp fyri at líkjast tí photoshoppaða idealinum, sum flestar kvinnur hava í dag, heldur Annika Hoydal.

Átti ongan brósthaldara

Annika búði í Danmark, tá ið javnstøðustríðið var uppá tað harðasta í 70'unum. Hon minnst, at hinar í stríðnum altíð vóru eitt sindur irriteraðar inn á hana.

- Tær hildu ikki, at kvinnur skuldi brúka brósthaldara ella hava smyrsl, men tað havi eg altíð vilja, sigur Annika Hoydal, sum tó vísir á, at hon ongantið hevur brent ein brósthaldara, men tað er meira orsaka av, at man brúkti ikki brósthaldara í 70'unum.

Annika minnst, at í Føroyum vóru reaktiónirnar sterkar, tá ið hon í 70'unum valdi at vera við í einum filmi, sum millum annað vísiti hana nakna. Fleiri hava verið av teirru fatan, at hesin filmur er ein sokallaður

sengekantsfilmur, men talan er í veruleikanum um ein progressivan film um lívið hjá Suzanne Brøgger.

- Eg skuldi spæla Suzanne, sum tá var ein biseksuel kvinna. Og ja, eg var nakin saman við einari kvinnu, men í mínum hugaheimið er ein filmur ein filmur, og tað er alt eitt spæl fyri gallarinum, greiður Annika Hoydal frá.

Í Danmark var hetta ikki tikið illa upp, men í Føroyum vóru reaktiónirnar sterkari. Hetta var stutt eftir, at sangurin 14 varð skrivaður, og forboðin í Føroyum, men hóast hetta føldi Annika seg ongantið útsetta.

- Eg havi ongantið følt meg útsetta beinleiðis, men tað sum slíkt viðførir er, at løgin fólki uppsøkja teg, tí tey halda tú ert tað tú spælir, sigur Annika Hoydal

Annika heldur, at kvinnur í dag kunnu læra eitt sindur frá hasari tíðini.

- Eg haldi kvinnurnar í dag mugu njóta lívið meira. Brúka heilan og ikki samanbera seg við photoshoppaðar kvinnur. Eitt mótrák er ávegis, har vanligar kvinnur við arrum og øðrum vera vístar fram, tí tað er soleiðis kvinnur síggja út, og ikki sum tær á forsiðunum, sigur Annika Hoydal.

Frísk og frí greiddi Annika Hoydal frá sínum leikluti í javnstøðustríðnum í 70'unum

Búgvi hevði stýr á teknikkinum